

Hiervoor is gebruik gemaakt van de integrale tekst uit het jublieumboek "Van dorpsfanfare naar harmonieorkest" uit 1998.

DE BEGINJAREN

Op de tweede zondag in april 1923 kwamen een aantal personen onder leiding van de paters Victorinus en Stanislaus bij elkaar om te komen tot de oprichting van een "Fanfare" ter opluistering van de "Kerkelijke"feesten. Zo begint het verslag van het toenmalige schoolhoofd de heer J.A. Vrancken in sierlijk schoonschrift. Deze gebeurtenis was voor die tijd een werkelijk opmerkelijke daad, want Kaalheide was toen eigenlijk niet meer dan een gehucht met enkele honderden inwoners. Er was sinds 1922 een school en als kerk van het in dat jaar opgerichte rectoraat deed een houten keet dienst. Beide gebouwen lagen in de Heiveldstraat. De school stond op de plaats waar nu de bejaardenhuizen staan (Heihof) en de "kerk" stond naast de plaats waar later het huis van hoofd der school Vrancken werd gebouwd. Het tweede schoolhoofd van Kaalheide, A.Dahlmans woont er nog steeds.

Het gehucht of dorp bestond uit slechts enkele gedeeltelijk bebouwde straten: Kaalheidersteenweg, Kaalheiderplein, Heiveldstraat (oostelijk van de huidige Kapelweg, die er toen nog niet was) en de Krichelberg. Tussen de Heiveldstraat en de Krichelberg lag een smal voetpaadje (nu Krichelbergsweg), dat bij iedere Kaalheidenaar bekend stond als het "pisweësje". Westelijk van de Kapelweg tot aan Spekholzerheide lag het Heiveld, een lege ruimte, met hier en daar een enkel huis en wat bakovens voor veldbrandstenen.

Men koos als naam "Kerkelijke Fanfare St. Jozef" en als voorlopig bestuur traden aan pater Victorinus, als voorzitter bijgestaan door pater Stanislaus, J.A. Vrancken als secretaris en P.J.Houpermans als penningmeester

De grootvader van Huub Krutzen, J.Ploum, een mijnbeambte uit Spekholzerheide werd aangetrokken als dirigent en leermeester. Een twintigtal aspirant-muzikanten hadden zich als lid aangemeld. Hiervan speelde slechts één van de leden een instrument. Wat een geduld en toewijding moet die heer Ploum gehad hebben. Nadat de nodige notenkennis was bijgebracht kon in augustus van datzelfde jaar met de instrumentale opleiding begonnen worden. Feestelijk werden de "nieuwe" tweedehands instrumenten, muzikaal ondersteund door het muziekkorps "St. Mauritius" uit Spekholzerheide, naar het dorp gebracht.

De dirigent gaf in deze beginfase tweemaal per dag repetitie, zodat de leden die middagdienst hadden, geen repetitie hoefden te missen.

Onder de eerste muzikanten bevonden zich de 'mijlpalen' voor later. De heren Martien v.d.

Tillaard, Hubert Paffen, Piet Bertrand, Hendrik v.d. Tillaard en Nic Salden.

Binnen enkele jaren waren de muzikale vorderingen zodanig dat men in 1927 voor het eerst op concours ging in Hoensbroek. In de vierde afdeling behaalde men voorwaar een eerste prijs, mede omdat men een goedwillend lid, maar helaas een uitermate slechte muzikant, vóór het optreden stiekem een pomp uit zijn instrument verwijderd had, De ijverige blazer merkte er niets van en was even trots op het behaalde succes als de anderen.

Door dit goede resultaat besloot men in 1928 in te schrijven op het Internationaal concours in de derde afdeling te Terwinselen. Helaas werd hier maar een tweede prijs behaald.

Dat men de moed niet liet zakken bleek hetzelfde jaar door deel te nemen aan een concours te Helvoirt wederom in de derde afdeling. Hier behaalde men een prachtige eerste prijs en een geweldige ontvangst in de wijk Kaalheide.

In 26 mei 1929 kwam de fanfare in het bezit van haar eerste vaandel, dat tot 1958 dienst deed.

In 1930 nam dirigent Ploum afscheid van de fanfare. Hij werd even opgevolgd door de heren Schepers en Daemen uit Maastricht,

Om onbekende redenen moesten beide dirigenten na korte tijd plaats maken voor Jos (Sjo)Weijers uit Bocholtz. In de jaren die toen volgden beleefde de fanfare een tijdperk van grote bloei. De repetities onder zijn leiding waren lang niet mals en menig zweetdruppeltje kwam te vallen op de zolder van de jongensschool, het repetitielokaal sinds de oprichting.

Aan deze dirigent heeft onze vereniging ook ons uitstekende lid en muzikant Hubert Hamers te danken die tot aan zijn dood in 1995 voor de vereniging tot op hoge leeftijd bleef spelen.

Hubert wilde als inwoner van Terwinselen lid worden van fanfare St. Callistus. Deze vereniging had echter geen andere leerlingen en met één leerling ging de dirigent van Terwinselen niet in zee. De neef van Hubert, Sjo Weijers, deed dat wel in Kaalheide. In 1934 begon Hubert op de zolder van de school als leerling op de tuba. Hubert ontwikkelde zich tot een uitstekend muzikant. Van alle kanten werd aan hem getrokken om van vereniging te wisselen. Hij hielp her en der wel uit, maar Kaalheide bleef hij trouw.

Het noeste werk van Weijers resulteerde in een aantal goede concoursresultaten met een top in 1935. Op 9 juni behaalde men in Grathem in de eerste afdeling een eerste prijs met het hoogste aantal punten, de directeursprijs en de ereprijs in de erewedstrijd. Voor de huidige muzikanten lijkt dat misschien niet zo denderend.

Dat heel Kaalheide uitgetrokken was en met vlaggen de succes-volle fanfare het dorp binnenhaalde is tegenwoordig ondenkbaar.

In 1931 kwam er een tweede lagere school op Kaalheide. In de Leliestraat werd een

meisjesschool door zusters gebouwd. Vanaf die tijd werden jongens en meisjes gescheiden. In de zestiger jaren werden de klassen weer gemengd.

Tot 1933 waren de rectoren van ons rectoraat automatisch voorzitter van de Kerkelijke fanfare. Rector Fortunatus legde na één jaar voorzitterschap zijn functie neer. Hij werd door de heer M.van den Tillaard als eerste lekenvoorzitter opgevolgd.

In de dertiger jaren maakte de vereniging niet alleen muziek, men speelde ook toneel en zeker niet onverdienstelijk. Het was in die tijd gebruikelijk dat na het Winterconcert nog een toneeluitvoering plaatsvond. De uitvoeringen waren aanvankelijk niet gemengd. Er werden alleen mannenstukken opgevoerd. Dit beperkte natuurlijk de keuze van de toneelstukken. Al vrij gauw ging men echter over op gemengde uitvoeringen, zeker toen de invloed van het kerkelijke gezag minder werd door het bedanken van pater Fortunatus als voorzitter. De vereniging kon bogen op een reeks van zeer goede toneelspelers. Mensen als Antoon Schoemans, Nic Salden, Hubert Paffen, Hendrik en Frans van den Tillaard hadden een uitstekende naam. Evenals de dames Lies en Cor van den Tillaard, Betsy Boumans en vele anderen. Ook Jan van den Tillaard, Jan Dooper en zelfs Hubert Hamers speelden mee. Een gerenommeerd regisseur in die tijd was J. Meijers (de opa van de huidige secretaris) uit de Heiveldstraat. Hij was geen lid van de vereniging, maar trad wel vaker op als regisseur-acteur. Onder zijn leiding werd zelfs het toen zeer bekende toneelspel "Kinderen van het volk" van Antoon Coolen opgevoerd en met succes.

De eerste concerten en toneel- uitvoeringen vonden plaats in de gymzaal van de jongensschool aan de Heiveldstraat. Later ging men daarvoor naar het Verenigings-gebouw in Terwinselen. Een schitterend gebouw dat door de Staatsmijnen gebouwd was ten behoeve van de bevolking. Omdat velen van onze vereniging werkzaam waren op de Staatsmijn Wil-helmina in Terwinselen mochten wij ook gebruik maken van deze unieke gelegenheid. De akoestiek was er zeer goed. Er werden zelfs operettes opgevoerd.

Het Winterconcert annex toneeluitvoering vormde één van de jaarlijkse hoogtepunten van het verenigingsleven. Het was misschien wel de gezelligste avond van het jaar.

In 1936 vierde de vereniging het 12 ½ jarig bestaansfeest met een groots opgezet weidefeest. Door de "jubilarissen" werden aan de vereniging het eerste stel "schellenbomen" aangeboden.

In 1937 ging men naar later bleek voor de laatste keer op concours te Heel. Het succes was u iets minder. Er werd een tweede prijs behaald in de afdeling uitmuntendheid. Tot 1962 zou de vereniging niet meer aan een concours deelnemen, wel aan enkele tournooien.

Deze 25-jarige concourspauze werd veroorzaakt door de oorlog en daarna door een dirigentenwisseling.

OORLOG

Door de inval van de Duitsers in mei 1940 veranderde veel. De bezetters wilden de bevolking in hun greep krijgen. Daarvoor vaardigden zij steeds nieuwe wetten en voorschriften uit. Met de gezelligheid was het gedaan. Er heerste schrik en angst. In 1942 moesten alle verenigingen zich aansluiten bij de zogenaamde "Kulturkammer" om nog meer greep op de bevolking te krijgen. Die weigerden moesten opgeheven worden. Ook onze vereniging onderwierp zich niet, maar dook onder. Alle leden kregen hun instrument "in eigendom" mee naar huis met de bedoeling het na de oorlog weer terug te geven. Tijdens de "opheffingsavond" waarop alles door het bestuur werd geregistreerd en de instrumenten werden nagekeken en verzorgd, vond een jeugdig lid in een klaslokaal een pak distributiekaarten, die daar kennelijk door de distributiedienst waren vergeten. De school diende enkele keren per jaar als uitreikingsplaats van distributiekaarten. Het lid gaf het pak aan de voorzitter, die de kaarten weer overhandigde aan de zoon van het hoofd der school, die toevallig in school was, overhandigde. Het schoolhoofd bracht ze later naar het distributiekantoor in Kerkrade. Dit gebeuren had hele nare gevolgen voor de voorzitter van onze vereniging. Hij werd korte tijd later gearresteerd samen met de oudste zoon van het schoolhoofd. Tijdens de bezetting was een arrestatie een van de ergste dingen die iemand kon overkomen, want velen keerden daarna nooit meer terug.

De voorzitter kwam na drie maanden broodmager thuis. Vele sympathisanten van de fanfare veranderden zijn woning in een bloemenzee. De zoon van het schoolhoofd keerde pas na een half jaar terug, vel over been.

Dat er op zondag 17 september 1944 grote vreugde heerste op Kaalheide was te danken aan de komst van de Amerikaanse soldaten als bevrijders. Deze vreugde sloeg twee dagen later bij de fanfarefamilie om in verdriet door de gewelddadige dood van secretaris J. Janssen. Hij verongelukte dodelijk tijdens de evacuatie in september door een granaatslag in de Drievogelstraat in Spekholzerheide. Ook ter hoogte van Imstenrade werden enkele Kerkradenaren dodelijk getroffen toen granaten in de wegtrekkende menigte insloegen.

Voor de vereniging was het verlies van de secretaris een zware klap. Hij was vanaf 1933 tot 1944 muzikant en secretaris, een tijd (de crisisjaren) waarin de vereniging financieel zeer krap zat. Hij wist altijd ergens geld vandaan te halen als de kas weer eens de bodem liet zien.

Gedurende een jaar nam onze sublieme tubablazer Antoon Schoemans het secretariaat waar. In 1945 werd Johan Dooper zijn opvolger. Dit kon volgens het reglement eigenlijk niet. Hij was nog niet meerderjarig. Niemand informeerde naar zijn leeftijd en het dagelijks bestuur hield wijselijk zijn mond. Hoofdzaak was: De vereniging had weer een goede secretaris.

Na de evacuatie duurde het nog geruime tijd voordat het verenigingsleven weer op gang kwam. Tot maart 1945 lag Kaalheide nog in het frontgebied en werd er menig angstig avontuur beleefd. De zolder van de school kon niet meer als repetitielokaal worden gebruikt omdat de hele school door de Amerikanen in gebruik genomen was als "restcenter".

Het nieuwe repetitielokaal werd café N. Bertrand, het latere café van Jan Hermans in de Heiveldstraat.

NA DE OORLOG

In 1945 bedankte dhr. Weijers als dirigent wegens vervoersproblemen, want wie had in die tijd een auto. Verder speelde het aantal orkesten waarbij de dirigent was aangesteld een grote rol. Een voorwaarde van hem om te blijven was alleen als andere repetitietijden werden aangehouden dan de zondagmorgen. Het bestuur en leden gingen hiermee niet accoord. Zijn opvolger werd Isidoor van de Wall die in Kaalheide woonachtig was. Van de Wall was een zeer kundig dirigent, maar hij weigerde op concours te gaan. Hij was een perfectionist onder wiens leiding onze vereniging faam verwierf met het ten gehore brengen van, hoewel lichte maar uitstekende muziek. Onze marsmuziek was bekend in de wijde omgeving. Kenners hoorden al van verre dat Kaalheide in aantocht was.

Op Allerheiligen 1948 kwam een al jarenlang sluimerend conflict tussen pater rector en de fanfare tot uitbarsting. Deze rector had, hoewel hij zijn functie als voorzitter had neergelegd, toch voortdurend gehandeld alsof hij de baas was over de Kerkelijke Fanfare. Te pas en te onpas meende hij de vereniging te moeten laten opdraven, vooral voor de vele processies die hij organiseerde. Er werden toen 5 processies per jaar gehouden. In het reglement van de vereniging stond echter alleen dat de fanfare de Eerste H. Communie, de Sacramentsprocessie en de Allerheiligenviering met muziek zou opluisteren. Vooral na de oorlog gaf men niet meer direct gehoor aan de vaak ter elver ure gedane verzoeken, die meer bevelen waren, vooral als men andere verplichtingen was aangegaan.

Tijdens de viering in de kerk op die bewuste Allerheiligen, die toen nog als zondag gevierd werd, eiste hij vanaf de preekstoel dat de fanfare niet mee naar het kerkhof ging. Dit werd uiteraard geweigerd met verwijzing naar het reglement. (Kon. Goedgekeurde statuten had de vereniging nog niet) Voor een stampvolle kerk deelde hij mede dat de plechtigheid was afgelopen omdat de fanfare tegen zijn verbod in toch wilde meetrekken naar het kerkhof. Dit gedeelte van de viering zou pas volgende zondag plaatsvinden.

De fanfare stelde zich hierna voor de kerk op en trok traditiegetrouw naar het kerkhof met het hele kerkvolk achter zich aan.

Deze gebeurtenis had tot gevolg dat kort hierna alle drie de paters van Kaalheide werden overgeplaatst. Hun opvolgers legden het conflict met onze vereniging bij, waarop de fanfare de nieuwe rector tot ere-voorzitter benoemde.

In hetzelfde jaar 1948 had onze vereniging in de zomer haar zilveren bestaansfeest op grootse wijze met een voor die tijd gebruikelijk weidefeest gevierd. Er waren toen vier jubilarissen: Martien van den Tillaard als nestor van 70 jaar, voorzitter Hubert Paffen, penningmeester Piet

Bertrand en onderdirigent Hendrik van den Tillaard.

Omdat de heer J.Janssen er niet meer was om de financiën op peil te houden zocht men naar andere middelen om aan het broodnodige geld te komen.

Daarom werd er in 1951 een instrumentenfonds opgericht. De bezielende werkers van dit fonds waren de heren Jean Smeets en Hubert Housen. Zij hebben in weer en wind kwartjes opgehaald bij de Kaalheidse bevolking en zodoende in de loop der jaren vele tienduizenden guldens vergaard. Speciaal voor hen werd het lidmaatschap van verdienste gecreëerd waardoor ze volledig stemgerechtigd lid werden hetgeen in de koninklijk goedgekeurde statuten van 1959 werd vastgelegd. Met opzet werd van personen die alleen lid van verdienste waren geen contributie geëist. Alleen de leden die muzikant of bestuurslid waren moesten wel contributie betalen.

Op 11 mei 1952 nam de fanfare deel aan een tournooi in Terwinselen t.g.v. het Gouden Staatsmijnjubileum. In klasse B behaalde men een mooie 1

e
prijs.

VAN FANFARE NAAR HARMONIE

□ □ □

Op de jaarvergadering van 11 oktober 1954 werd besloten om de fanfare te veranderen in harmonie. Dit gebeurde vooral omdat de vereniging een groot gebrek aan solo-bugle blazers had, die voor een fanfare van levensbelang zijn. Een commissie onder leiding van oud-secretaris Johan Dooper had de mogelijkheden tot genoemde verandering onderzocht en een positief advies uitgebracht. Een lang gekoesterde wens van de dirigent ging in vervulling. In juli 1955 tijdens de Sacramentsprocessie trad de "fanfare" voor het eerst naar buiten als harmonie. Voor de opleiding van de klarinettisten zorgden de heren Hubert Hellenbrand en André Kool op voorbeeldige wijze. Naast de vele nieuwe leerlingen maakten zij ook van enkele koperblazers vaardige klarinettisten. Een van hen was Ger Ristenpatt. Hij bleef houtblazer tot de vereniging een volwassen harmonie was. Toen keerde hij weer terug naar zijn oude liefde de tuba. Onze eerste dwarsfluitspeler was Mathieu van den Tillaard, secretaris in de tachtiger en negentiger jaren. Het besluit van onze vereniging een harmonie te maken bleek uitstekend te zijn. De leden stroomden toe. Er waren tijden dat er meer dan 20 leden in opleiding waren, vooral toen men er toe over ging ook meisjes als leerlingen aan te nemen einde zestiger jaren.

Dit laatste ging aanvankelijk met vele protesten van oudere muzikanten gepaard, die het maar niets vonden vrouwelijke muzikanten naast zich te dulden. De meerderheid van de leden was echter voor. Het eerste vrouwelijke lid was de dochter van de secretaris: Ingrid Franssen. Zij heeft gedurende geruime tijd dwarsfluit gespeeld.

Onder invloed van het Wereld Muziek Concours in de jaren 1951 en 1954 kwam de wens naar voren om uniformen aan te schaffen. Het enige "herkenningspunt" van de vereniging waren de

“rode petten”. Het bestuur durfde het niet aan wegens gebrek aan geld, De uniformen zouden een voortdurende bron van zorgen blijven.

Naast de vereniging richtte een lid van de commissie van Bijstand, de heer Johan Frösch, een uniformenfonds op. Hij was kleermaker en hij zou de uniformen voor een redelijke prijs maken. Via allerlei acties werd het benodigde geld bij elkaar gesprokkeld.

Uit die tijd, het jaar 1956, stamt ook de oprichting van de “Boerenkapel”. Jaren later ontstond hieruit de landelijk bekende Roderland-muzikanten. De oprichter en leider was Hendrik van den Tillaard. Hij was een uit het goede hout gesneden verenigingsman. Gedurende een reeks van jaren gingen alle inkomsten van de kapel naar het uniformenfonds. In 1964 overleed Hendrik na de vereniging 41 jaar trouw gediend te hebben. Kort daarvoor had hij de leiding van “zijn” kapel overgedragen aan zijn zoon Martin. Deze doet niet onder in zijn inzet voor de harmonie, zoal trouwens alle van den Tillaards. Vanaf het begin tot heden is deze familie trouw aan de harmonie zaak.

In de vijftiger jaren fungeerde de commissie van bijstand als een soort pro deo taxi-onderneming, De zakenmensen uit deze tak van de harmonie waren in het bezit van een auto. Een reeks van jaren brachten zij de blaaskapel met hun auto's naar de optredens. Zo ook de bestuursleden als die naar recepties of uitvoeringen van zusterverenigingen moesten. De heren Math Mijnes, Jan Dirven, Jan Simon, Joep Oellers, Frans Muijers, slager Leo Soomers, en Johan Frösch hebben duizenden kilometers voor de harmonie gereden.

De heren Jean(opa) Smeets, Hubert Housen, Frans van den Tillaard en vele anderen zorgden in die tij voor een andere bron van inkomsten. Zij sneden duizenden gebruikte cementzakken open om er een laag zwart papier uit te halen. Dit papier was ongeschikt voor de papiermolens waar de lege cementzakken in verwerkt werden om er nieuw pakpapier van te maken. Het was een smerig en stoffig werk.

Dankzij de inzet van velen kreeg onze vereniging in 1958 de beschikking over de eerste uniformen. Het waren prachtige marine blauwe uniformen met witte pet. Tevens kwam de vereniging in het bezit van haar nieuwe (tweede) vaandel.

Op de jaarvergadering 1955 werd de eerste arts van Kaalheide dr. H.J. van den Haterd benoemd tot beschermheer.

In 1959 werden onze statuten koninklijk goedgekeurd, waardoor onze harmonie rechtspersoonlijkheid verkreeg. Hierdoor kreeg onze vereniging een wettelijke basis. Een vereniging zonder rechtspersoonlijkheid bestaat eigenlijk niet. Sindsdien heet onze vereniging officieel: “ Harmonie St. Jozef” Kaalheide. Het predicaat kerkelijk verviel toen.

Het herbergen van muzikanten, die aan het WMC deelnamen, resulteerde in 1959 in de eerste buitenlandse concertreis. Op uitnodiging van de “ Bundesbahnkapelle” uit Innsbruck vertrokken de leden naar Oostenrijk. Tijdens een wandeling naar de top van de “Haflekar” kwam een jeugdig lid als eerste boven. Hij beklom een flinke rotsblok, die echter plotseling begon te rollen. Gelukkig rolde deze voor de ‘bergsteigers’ de goede kant op. Iedereen stond aan de grond

genageld van schrik. De rotsblok met een doorsnee van circa 2 meter tuimelde de berg af en maakte een lawaai of de wereld verging.

Na afloop van het concert in de "Andreas Hofer"-garten" zaten de volwassen muzikanten in het restaurant gekleed in hun blauw marineuniform. Een inwoner van Innsbruck vroeg aan een lid van de vereniging naar zijn rang bij de Nederlandse marine. Zijn antwoord hierop luidde: Eerste luitenant. Kort daarop verschenen enkele jeugdige muzikanten. Natuurlijk ook in hetzelfde uniform. De verbaasde Oostenrijker vroeg toen naar de rang van de jeugdige matrozen. Iedereen barstte in lachen uit.

In 1960 nam de vereniging afscheid van dirigent van de Wall. Omdat de vereniging gedwongen werd aan een bondsconcours deel te nemen ter verkrijgen van subsidie die toen gold voor de afdeling uitmuntendheid bedankte hij abrupt aan het einde van dat jaar. Hij weigerde naar een bondsconcours te gaan, omdat hij zich niet aan een beoordeling van een jury wilde onderwerpen. De gemeente gaf ons uitstel tot 1962.

EEN BLOEIPERIODE

Op zoek naar een nieuwe dirigent reed het lid van de commissie van Bijstand Frans Muijers een bestuursafvaardiging naar Wolder. Deze missie leverde de harmonie een uitstekende dirigent op, maar de auto van Frans een lekke band. Omdat de andere inzittenden geen verstand van auto's hadden, moest Frans bij het licht van een miezerig straatlantaarntje op de Baneheide helemaal alleen de band verwisselen. Enige vergoeding heeft Frans hiervoor nooit gekregen. Zo was en is dat nu een maal in een vereniging. Zonder deze onbezoldigde medewerkers was onze vereniging zeker niet wat ze nu is. Een vereniging kan niet goed functioneren zonder de stille vaak ongenoemde werkers achter de schermen. Onder invloed van Jos Soudant werd onze harmonie volwassen. Te beginnen in 1962 stapelden de successen van onze vereniging zich op. In Spekholzerheide werd tijdens het eerste bondsconcours waaraan we deelnamen 324½ punten behaald in de afdeling uitmuntendheid. Dit betekende een eerste prijs met lof der jury en promotie naar de ere-afdeling. Zeker een groots resultaat omdat van de Wall de vereniging niet rijp geacht had voor de afdeling uitmuntendheid. Onder de blijde klanken van "Hohe Tannen" trok de hele harmoniefamilie naar het Kolbegebouw in Kaalheide waar het verenigingslokaal was. Dit houten gebouw lag achter de kerk waar nu de pastorie van pastoor Wiertz staat. Het was begin vijftiger jaren gerealiseerd door pater rector Serafinus Janssen om de verenigingen van Kaalheide een verenigingslokaal te geven. Voor de harmonie was dit in haar bestaan het derde, na school en café Bertrand, repetitielokaal.

Onder de zeer kundige leiding van Jos Soudant ging het toen verder crescendo. In 1964 werd in velden in de ere-afdeling 325 punten behaald: eerste prijs met lof, promotie naar de afdeling superieur en deelname aan de landskampioenschappen in Breda. Hier werd enkele maanden later de "witte kampioenswimpel" in de wacht gesleept met 325½ punten.

Medio 1965 verongelukte penningmeester Piet Bertrand dodelijk toen hij met zijn fiets op weg was naar de voorzitter om te luisteren naar een concert van onze vereniging dat via de Regionale Omroep Zuid werd uitgezonden. Hij was 32 jaar penningmeester geweest. Zijn opvolger werd melkboer en commissielid Jan Dirven.

In 1967 gaf Jos Soudant de dirigeerstok over aan zijn zoon Hubert Soudant, onze huidige ere-dirigent. Onder zijn bezielende leiding werd in 1968 op het bondsconcours in Heerlen in de superieure afdeling een eerste prijs met lof behaald met 327 punten. Vanaf dat moment kon de harmonie zich met recht een superieur korps noemen.

Voordat deze successen werden behaald had de vereniging in 1963 haar 40-jarig jubileum gevierd. Voorzitter van het feestcomité was Johan Dooper. Het feest werd zo'n succes dat men onmiddellijk na afloop besloot om jaarlijks een dergelijk tentfeest te houden. Tot eind jaren tachtig bleven zij bestaan. Door nieuwe milieuwetgeving en vroegere sluitingstijden was het financieel niet meer haalbaar.

Maar het jubileumfeest in 1963 was het begin van een jarenlange traditie. Onder de voortreffelijke en furieuze leiding van Funs Franssen, die in 1961 secretaris was geworden, werden de tentfeesten gerealiseerd. Ze zouden echter niet zo'n succes geworden zijn zonder de enthousiaste medewerking van onze Beierse kapel en de belangeloze inzet van de hele harmoniefamilie. Bij elke tent waren rond de 90 medewerkers nodig om alle werk te kunnen doen. Vele leden van de harmonie vergaten vaak dat zo'n tent niet alleen opgebouwd en ingericht moest worden, maar na afloop ook weer afgebroken. Veel materiaal moest opgeruimd en opgeborgen worden tot het volgend jaar.

In 1967 mocht de harmonie de pas gebouwde Rodahal testen op acoustiek. Onder leiding van de jonge Hubert Soudant werd "Le Carnaval Romain van Hector Berlioz uitgevoerd.

In de jaren zestig en zeventig bestonden de belangrijkste inkomsten van de harmonie uit drie grote blokken: gemeentesubsidie, tentfeesten en afdrachten Beierse Kapel. Alleen bestuursleden weten hoeveel geld er nodig is voor een muziekvereniging. De meeste leden staan hierbij meestal niet stil. De leden die dat wel in de gaten hebben doen daarom vaak veel meer dan alleen maar lid zijn en muziek maken.

In 1969 verliet Hub Soudant de harmonie om in Hilversum de leiding op zich te nemen van het aldaar gevestigde radio-symphonieorkest.

Door het ere-dirigentschap te aanvaarden bleef hij met de vereniging verbonden. De beide heren Soudant is de harmonie zeer veel dank verschuldigd. Zij hebben onze vereniging muzikaal volwassen gemaakt.

Na deze periode kwam er een lichte teruggang. Het aanstellen van een nieuwe dirigent liep niet zoals men zich had voorgesteld en het orkest dreigde muzikaal weg te glijden. De samenwerking met de later bekendere dirigent en dichter Anton Gelissen was niet zo succesvol. Ook zijn opvolger Hub Brouwers was uiteindelijk niet de dirigent die bestuur en leden voor ogen hadden.

Kort voor de concertreis naar Merzhausen in 1971 hakte het bestuur resoluut de knoop door en haalde dirigent Hubert Soudant terug voor deze concertreis. Het was alsof het orkest opbloede naar het oude niveau. Tijdens een concert haalde de dirigent een stunt uit. Hij liet het orkest

zonder te repeteren (à vu) de pas gecomponeerde “Freiburger Stadtmusikantenmarsch”, van de plaatselijke componist Viktor Hasselmann, spelen. Menige muzikant wist niet wat hem overkwam. Dit had men nog nooit meegemaakt. Hubert Soudant zei: “Speel en kijk maar naar mij. Ik geef alles aan”. Na deze gedurfde uitvoering beloonde het publiek de harmonie met een staande ovatie.

Na deze succesvolle reis gaf Hubert Soudant de voorzitter, achteraf gezien, een “gouden” tip om Pierre Kuypers te benoemen als dirigent. Pierre Kuypers zette binnen 1 jaar het orkest weer op poten. Dit resulteerde in 1972 op het Bondsconcours te Ubachsberg in een schitterende 1^e

prijs met lof en 331 punten. Het orkest behaalde zelfs 2½ punt meer voor het verplichte werk dan de naaste concurrent, de “Phil” uit Bocholtz die 334 punten behaalde. Hiermede had Pierre Kuypers bewezen een waardig opvolger van vader en zoon Soudant te zijn.

In 1970 moest Jo Bonnema van de ene op de andere dag de functie van secretaris aanvaarden. Zijn voorganger Funs Franssen bedankte zich abrupt, toen hij dat jaar niet in de gemeenteraad was gekozen. Verder legde hij alle functies die hij op Kaalheide bekleedde neer.

Onze vereniging en Jo zaten met de gebakken peren. Jo Bonnema bleef secretaris tot 1981. Vanaf 1982 tot aan de uitgave van dit jubileumboek is hij voorzitter.

Vermeldenswaardig is nog dat hij in 1962 door Joep Bindels naar onze vereniging is gehaald. Joep had gehoord dat zijn collega Jo Bonnema zich bij fanfare St. Barbara Heilust bedankt had als hoornist na een onheuse behandeling. Na afloop van het concours in spekhollerheide. Hij nodigde hem uit eens naar de repetitie te komen. Na de pauze speelde Jo al mee en sindsdien is hij gebleven. In 1968 werd hij in het bestuur gekozen.

Dat de harmonie bruiste van activiteit en leven bleek uit ook uit de aanschaf van nieuwe uniformen in 1971. Financieel kon dit gerealiseerd worden door de reeds aangehaalde tentfeesten, steun van de Beierse kapel, steun van de commissie van bijstand, bijdrage van de dames van de leden en een bijdrage van elk lid afzonderlijk.

De mooie lichtblauwe uniformen werden gedragen tot 1986 toen ze vervangen werden door de sjeike donkerblauwe “Spaanse” pakken.

In 1973 werd met het elfde tentfeest in successie het gouden jubileum van de vereniging op grandioze wijze gevierd. Er was nog één oprichter die St. Jozef 50 jaar onafgebroken trouw was gebleven: ere-voorzitter Hubert Paffen. Hij was van 1938 - 1970 voorzitter. Opmerkelijk voor onze vereniging is geweest dat van 1953 - 1961 vader en zoon (Hubert en Wiel Paffen) resp. voorzitter en secretaris van de fanfare/harmonie waren.

Mede-oprichter Nic Salden, de vader van Cap en Wiel Salden, vierde zijn 40-jarig jubileum. Hij was enige jaren uit de fanfare geweest. Na de bevrijding keerde hij weer terug als lid. Tijdens het jubileumfeest werd door Hare Majesteit Koningin Juliana onze vereniging onderscheiden met de ere-medaille van verdienste.

LANDSKAMPIOEN

In de jaren 1974 en 1975 werd de muzikale opbouw door de dirigent voortgezet. Tijdens het bondsconcorso te Ransdaal in oktober 1975 behaalde de vereniging 315½ punten in de afdeling Superieur. Dit concours werd een week later gehouden dan aanvankelijk gepland was. De dag voor het concours waaide door een flinke storm de concourstent om. Het concours, een week later dus, zorgde voor de volgende krantenkop:

de jurering op concours in Ransdaal

“Wil

Toch werd de vereniging afgevaardigd naar het landskampioenschap in januari 1976 in de Rodahal te Kerkrade. Hier wist Pierre Kuypers de kroon op zijn werk in Kaalheide te zetten door met onze harmonie landskampioen 1975 te worden en de daarbij behorende “oranjewimpel”. Pierre werd met recht lid van verdienste.

In 1977 was het orkest o.l.v. Pierre Kuypers succesvol in het blaasmuziek “Walhalla”, het witte stadje Thorn. Tijdens het jaarlijks Blaasmuziekfestival werd een wervelende uitvoering gegeven van “Le Carnaval Romain” van Hector Berlioz.

De succesvolle Pierre Kuypers werd in 1979 benoemd tot dirigent van de Koninklijke Militaire Kapel. De vereniging moest naarstig op zoek naar een waardige vervanger. Omdat dit niet onmiddellijk lukte stond Jo Conjaerts enkele maanden op de dirigentenbok. Onder zijn leiding maakte de vereniging een korte concertreis naar Kiebingen in Duitsland.

Dat St. Jozef vaak een goede ‘neus’ gehad heeft in het benoemen van dirigenten blijkt wel uit de keuze van Thijs Tonnaer in januari 1980. Deze jonge dirigent uit het muziekstadje Thorn zette het werk van Pierre Kuypers en zijn voorgangers voort.

De concertreizen die St. Jozef in de loop der jaren heeft ondernomen verliepen niet altijd vlekkeloos. Zo ook de concertreis naar Mistelbach in Oostenrijk in 1981 op uitnodiging van de Stadtkapelle aldaar. Het 128 personen tellende gezelschap hield een ‘kater’ over aan het reizen met de “Deutsche Bundesbahn”.

Zowel op de heen-als de terugreis waren er grote problemen met de reserveringen. Het gezelschap moest in Keulen overstappen en had daar 10 minuten tijd voor, zo deelde de ‘Bundesbahn’ ons mede. Bij aankomst op het afgesproken perron, gezakt en gepakt, was de trein reeds vertrokken en het gezelschap moest vliegensvlug weer terug naar de eerste trein. Hoe was de reclame in die tijd ook al weer? “Reisen mit der Deutschen Bundesbahn, ohne Stress”. De verblijfdagen in Mistelbach maakte alles goed. Vooral het succesvolle gala-concert voor ruim 2000 toehoorders en de ontvangst bij de burgemeester van de legendarische stad Wenen.

In 1981 en wel op 12 oktober werd de kundigheid van de jonge dirigent Thijs Tonnaer reeds op de proef gesteld. Onder zijn leiding nam het orkest deel aan het derde Bondsconcorso dat plaatsvond in de Stadsschouwburg te Heerlen in de afdeling Superieur. “Groot verschil in kwaliteit” zo verscheen de recensie in een der Limburgse kranten. Want wat St. Jozef

gepresteerd had was werkelijk fantastisch. Vooral de zo mooie uitvoering van het keuzewerk "Russian Christmas Music" van Alfred Reed, had de bekende muziekcriticus zelden gehoord en het bevreemde hem dat het orkest geen "lof der jury" kreeg.. De strenge juryleden waren de heren Claessen, van Lijnschoten en van Ossenbruggen. Zij gaven voor het verplichte werk "An Original Suite" van Gorden Jacob 157 punten en voor het keuzewerk "Russian Christmas Music" 162 punten. Een dikke eerste prijs en tevens winnaar van het derde Bondsconcours van de R.K. Limburgse Bond van Muziekgezelschappen.

Het succes van het Bondsconcours in Heerlen werd bekroond met de deelname aan de Nationale kampioenschappen HAFABRA van de FKM op 24 januari 1982 te Poeldijk. Schitterend hoogtepunt van de kampioenswedstrijden was het optreden van St. Jozef Kaalheide, die o.l.v. Thijs Tonnaer op indrukwekkende wijze dit kampioenschap afsloot. Met 328½ punten een 1

e

prijs met lof der jury en samen met de Fanfare Stiphout het hoogste aantal punten, bracht St. Jozef voor de tweede keer de fel begeerde "Oranje Wimpel" mee naar de klankstad Kerkrade. De alles zeggende krantekop "Harmonie St. Jozef bij de absolute top" loog er niet om welke prachtige prestatie was neergezet. Zondag 31 januari 1982 werd de vereniging voor dit geweldige succes beloond met een overweldigende receptie. Daaraan voorafgaand werd het orkest ontvangen op het gemeentehuis onder muzikale begeleiding van het Fluit- en Tamboerkorps "Ons Genoegen".

Na het succes van Poeldijk ging de vereniging zich langzaam voorbereiden op het 60-jarig bestaansfeest in 1983. Alvorens het feestjaar zijn intrede nam werd op zondag 19 december 1982 in het Tivoli-stadion in Aken onder zeer koude omstandigheden de interland voetbalwedstrijd Malta- Nederland muzikaal opgeluisterd met o.a. het spelen van beide volksliederen.

Een bijzonder verenigingsjaar zou het "diamanten" jaar 1983 worden, dat alle kanten van het verenigingsleven zou belichten. Het aanstaande 60-jarig bestaansfeest werd ingeluid met de vererende uitnodiging van de Federatie van Muziekgezelschappen in de Spaanse provincie Valencia om van 11 t/m 16 juli 1983 deel te nemen aan het "Certamen".

Op de ledenvergadering van 6 februari 1983 werd besloten de vererende uitnodiging te aanvaarden en deel te nemen aan dit Internationale Muziekconcours. Een speciaal in het leven geroepen "reiscomité" ging volop aan de slag om het "Spaanse" avontuur goed voor te bereiden.....

Op 28 februari 1983 namen 5 jonge muzikanten succesvol deel aan een solistenconcours te Bocholtz. Na een erg spannende strijd zegevierden de vijf solisten van Kaalheide over 20 solisten van de fanfare St. Caecilia Hulsberg. Met een totaal van 324 punten werd St. Jozef Kaalheide winnaar van het vierde solistenconcours in Bocholtz

Op 8 april (de oprichtingsdag) begonnen de festiviteiten t.g.v. het 60-jarig bestaansfeest met een "Info-geschiedenisavond. Talrijke foto's, krantenknipsels en oude attributen werden tentoongesteld. Verder werd een documentaire over de vereniging op een groot projectiedoek

geprojecteerd. Het “pantomime-toneelspel” en het optreden van de “Oude Fanfare” was een kostelijke vertoning.

Tijdens de viering van het diamanten jubileum mocht de vereniging 6 jubilarissen huldigen. Casper Salden 40 jaar lid, alsmede de zilveren jubilarissen Henk Blondé, Jo Hellenbrand, André Kool, Gerard Sterk en Jo Sterk. De robijnen jubilaris Casper(Cap) Salden werd koninklijk onderscheiden met de Ere-medaille in Brons verbonden aan de Orde van Oranje Nassau.

De parochiegemeenschap Kaalheide schonk de vereniging een kado van ruim f 3000. Erg verheugd was de vereniging met de schenkingen van respectievelijk de Commissie van Bijstand (f2500), en het Damescomité (f 10000) voor de aanschaf van nieuwe uniformen.

Het jubileumsfeest kreeg tijdens de “Zomertentfeesten” een extra feestelijk tintje. Want de Roderlandmuzikanten mochten zich voor de tweede keer in hun meer als 25-jarig bestaan, presenteren als winnaar van het “Internationale Blaastestfestival” o.l.v. Henk Haan in de Rodahal. Het was voor de eerste keer dat deze titel geprolongeed werd, want in 1977 werd o.l.v. Martin van den Tillaard voor de eerste keer de begeerde trofee behaald.

En toen kwam de grote reis naar Valencia.....

NAAR VALENCIA

Er kon niets meer misgaan, zo belde vice-voorzitter Huub Krutzen de secretaris Mathieu van den Tillaard. Het was nog enkele dagen voor zaterdag 6 juli 1983, de vertrekdatum voor het grote gebeuren: deelname aan het “Certamen” in het Spaanse Valencia. Alles was tot in de puntjes voorbereid, maar dat desondanks veel mis kan gaan bleek al snel. Even na 6 uur in de morgen werd het gezelschap (3 bussen) verplicht de reis “te voet” te beginnen. Omdat er geen vergunning was om het gezelschap met “Duitse bussen” te vervoeren, moest iedereen van de politie op Onderspekholz uitstappen. Van daaruit te voet naar de grens de Locht. Hier kon men eindelijk de reis met de “Duitse bussen” vervolgen.

Wat eigenlijk een “droom” had moeten worden is vooral voor de organisatoren een “nachtmerrie” geworden. Wat maar fout kon gaan ging fout en de uiteindelijke deelname op vrijdag 15 juli 1983 werd een grote teleurstelling.

Om 21.00 uur betrad het orkest o.l.v. Thijs Tonnaer de arena “Plaza del Toro” met de paso-doble “Luisa Martin”. In de afdeling “Primera”(1

afdeling musiceerde het orkest op voortreffelijke wijze in het verplichte werk “Danzas Alicantinas”(5 delen)van Adam Ferrero. Ook de uitvoering van het keuzewerk “Jericho” van Morton Gould was indrukwekkend. Des te groter was het onbegrip over de 3

plaats, met 208½ punten van de maximaal te behalen 240 punten. Krantenkoppen zoals “Derde plaats St. Jozef een onbegrijpelijke zaak” en “Derde plaats St. Jozef ontaardt in politieke rel” verklaren onder welke zware druk de jurering geschiedde.

Zelfs de Consul, de heer Tromp, gesteund door Adam Ferrero, de componist van het verplichte werk uitte zijn ongenoegen dat "Lira Sagunta" uit het plaatsje Sagunta naar de tweede plaats was getild. Dit ten koste van de Kerkradenaren. De "Spaanse peper" was erg wrang voor de muzikanten van Kaalheide. De mooie concerten in Sueca en Cullera, alsmede de muzikale prestatie in de Arena blijven desondanks onvergetelijk.

Het feit dat er over die derde plaats meer is gesproken dan over de eerste twee geeft aan met welke hoogstaande muziek de muzikanten uit Kaalheide de Klankstad Kerkrade vertegenwoordigde.

Harmonie St. Jozef Kaalheide zette de kroon op haar diamanten feest met een schitterend galaconcert in het Wijngrachttheater. Hieraan werkten de gerenomeerde dirigenten Jos Soudant, Hubert Soudant, Pierre Kuypers en Thijs Tonnaer mee.

Jos Soudant liet het publiek genieten van de nog altijd enerverende mars "Banda Sucre" van Orsomando. Vervolgens trad Soudant junior met het orkest op. Uiteraard waren de verwachtingen hoog gespannen, gezien de inmiddels opgebouwde internationale carrière met befaamde symfonie-orkesten. Hubert Soudants dirigeerstijl getuigde van grote vakmanschap en overwicht op de materie. Dit sorteerde in de uitvoering van Sibelius' "Finlandia".

"Het was op het symfonische af", zo schreef de recensent.

Pierre Kuypers typeerde met de uitvoering van de "Festive-ouverture" van Shostakovitsj een puike harmonieklank, die vooral het tamelijk moderne karakter van het werk ten goede kwam. Thijs Tonnaer besloot dit uniek jubileumsconcert af met veel enthousiasme in de uitvoering van "Danzas Alicantinas" en "Jericho".

Het muzikale niveau van het harmonieorkest is mede te danken aan de muzikale opleidingseisen die de vereniging in de loop der jaren hanteerde. Jeugdige muzikanten moesten zoveel mogelijk een opleiding aan de muziekschool in Kerkrade volgen. Een goed besluit en bepalend voor het musiceren en de ontwikkeling van de jonge muzikant, zowel binnen de vereniging als daarbuiten. Dit laatste was het geval op 17 maart 1984 in Bocholtz, waar een zestiental muzikanten deelnamen aan het solistenconcours. De wisselbeker, die in 1983 veroverd was, moest verdedigd worden. Een half punt kwam onze groep tekort en moest de beker afstaan aan de Fanfare Eendracht Nieuwenhagerheide. Klarinettist Huub Hellenbrand behaalde wel met 111½ punten het hoogste aantal.

Tijdens het patroonsfeest op 14 en 15 april 1984, met de jubilarissen Ger Ristenpatt 40 jaar lid, Giel Hellenbrand 25 jaar lid en Frans Kraussen 25 jaar lid, mocht Ger Ristenpatt uit handen van burgemeester Smeets de Koninklijke onderscheiding in Zilver verbonden aan de Orde van Oranje Nassau ontvangen.

Van 27 t/m 30 april was de vereniging te gast bij de Stadtmusik Bad-Säckingen in Duitsland. Deze vereniging was in 1981 bij ons te gast tijdens het WMC. Bij aankomst viel de vereniging een geweldig muzikaal onthaal ten deel in de prachtige "Kursaal". Deze ontvangst beloofde veel voor de komende dagen. Hoogtepunt van deze vierdaagse concertreis was zonder meer het

2½ uur durende Gala-concert in de Kursaal. Dirigent Thijs Tonnaer wist de muzikanten te inspireren tot een grandioze prestatie met o.a. werken van Shostakovitsj, Sibelius, Orsomando en Morricone met als slotwerk de “Fremersberg” van Koenneman. Enkele toegiften moesten worden gegeven met o.a. de trompet-solo “Behüt dich Gott uit de opera “Der Trompeter von Säckingen gespeeld door Henk Haan.

Op zondagmorgen 29 april werd om 11.00 uur in de prachtige “Münster” de H.Mis sfeervol opgeluisterd. De traditionele afscheidsavond was onvergetelijk met de nodige culinaire hoogstandjes van de kok die de Stadtmusik extra had aangetrokken. Een prachtig verblijf en een goede gastgever daar in Bad-Säckingen die vooral gedacht had aan het gezellig samenzijn door o.a. het middag- en avondeten gezamenlijk te laten plaatsvinden. Voldaan van 4 schitterende dagen vertrok men maandag 30 april 1984 huiswaarts.

Op vrijdag 3 augustus 1984 mocht onze vereniging het eerste harmoniebruidspaar verwelkomen. Henk Haan en Rina Mahr traden die dag in het huwelijk. Voorafgaand aan dit gebeuren was Jan Slabak met zijn prachtig blaasorkest “Moravanka” voor de laatste keer te gast op Kaalheide op de traditionele Zomerfeesten.

In het jaar 1985 stonden een aantal dirigenten nauw verbonden met onze vereniging in de belangstelling. Onze Ere-dirigent Hubert Soudant maakt furore als operadirigent in het Italiaanse Parma met o.a. de uitvoering van Verdi's opera “I due Foscari”. Met dit operadebuut loofde de internationale pers onze ere-dirigent.

In maart 1985 werd in overleg tussen bestuur en dirigent Thijs Tonnaer de samenwerking beëindigd. Thijs was gedurende vijf jaar onze dirigent.

Op 21 april 1985 gaven wij in de “Jreëts” een concert o.l.v. Pierre Kuypers. Tijdens dit concert werd de benoeming van de nieuwe dirigent Alex Schillings bekend gemaakt. Dat deze keuze een goede was, zou in een later stadium bevestigd worden.

Op het patroonsfeest met de robijnen en gouden jubilarissen Hubert Hamers en Joep Bindels werd laatstgenoemde begiftigd met een koninklijke onderscheiding.

Meteen al in het begin van zijn lange periode bij St. Jozef deed de nieuwe dirigent Alex Schillings al van zich spreken. Samen met het orkest mocht hij in een uitverkochte Rodahal tijdens het 10

e

WMC ‘het Parade Concerto” van Serge Lancen uitvoeren met als soliste Jet Janssen aan de vleugel. Een dag later na dit succesvolle concert behaalde de energieke dirigent tijdens de finale van de Internationale Dirigentenwedstrijd de ‘zilveren dirigeerstok’.

Jo Vreuls, financieel weldoener, werd bij gelegenheid van zijn 60

e

verjaardag benoemd tot “Ere ambtelijk-Praeses” van de vereniging.

Na het WMC verlieten een zestal muzikanten, waaronder een aantal soloklarinetten de

vereniging. Dirigent en muzikanten moesten hard werken, maar de aanpak en de opbouw was hoopgevend.

Tijdens het patroonsfeest op 26 en 27 april kreeg de vereniging nieuwe uniformen. De voorzitter van het damescomité Truus Toutenburg mocht met trots het uniform in "Spaanse" stijl aan bieden. Vijf jaar waren de dames actief geweest om de nodige financiën bij elkaar te krijgen. De commissie van bijstand droeg hier ook het nodige aan bij. Verder waren er tijdens dit feest vier zilveren jubilarissen. Mathieu Dirven, Leo Hellenbrand, Herman Pluymen en Martien van den Tillaard jr.

Op 26 oktober 1986 op de derde en laatste bondsconcour van de Limburgse Bond te Horn werd het harmonieorkest o.l.v. Alex Schillings glorieuze winnaar in de superieure afdeling met maar liefst 335½ punten. Vooral de uitvoering van "Mutanza" van Jim Curnow werd beloond met maar liefst 170 punten. Na de grandioze receptie op 31 oktober 1986 werd het harmonieorkest op 1 november 1986 groots gehuldigd door het trotse gemeentebestuur van Kerkrade. "U heeft de klankstad waardig vertegenwoordigd" zo klonken de lofwoorden van burgervader mr. Jo Smeets.

Op 24 januari 1987 werd het harmonieorkest o.l.v. Alex Schillings in Etten-Leur voor de derde keer landskampioen in de superieure afdeling. Dit keer behaalde men 333½ punten, een 1^e

prijs met lof. Wederom kwamen we in het bezit van de fel begeerde "oranje wimpel" en behaalden we het hoogste aantal punten van het gehele concours. De uitvoering van de werken "Fiësta del Pacifico" en "Mutanza" werden in diverse recensies beschreven als "om van te watertanden". Op 31 januari 1987 mocht St.Jozef een grootse hulde ondergaan tijdens een grandioze receptie, met als "toetje" de uitspraak van bondsvoorzitter Rongen dat het orkest de kwaliteiten voor de "Concertafdeling" bezit. Tijdens het voorjaarsconcert op 12 april 1987 reikte voorzitter Roels van de FKM de derde oranje wimpel in 12 jaar uit. Hij sprak de lovende woorden "dit succes getuigt van de goede prestaties en muzikale kwaliteiten van dit orkest".

Tijdens de 25^e

'Zomerfeesten' in 1987 mocht de organisatie als gasten de 'Stadtkapelle Mistelbach' uit Oostenrijk begroeten. Door hun spontane en vrolijke wijze van musiceren gaven zij een extra tintje aan dit 'zilveren festijn'.

Muzikaal mocht de vereniging weer een hoogtepunt boeken door tijdens een uitwisselingsconcert van Belgisch-Nederlands Limburg de bekende Belgische trompettist Guido Segers te begeleiden.

Tijdens het patroonsfeest in april 1988 kon voor het eerst in de geschiedenis van St.Jozef het 'Ere-lidmaatschap' worden toegekend aan 3 leden: Frans van den Tillaard (60 jaar lid), Jan van den Tillaard (56 jaar lid) en Hubert Hamers (53 jaar lid).

In hetzelfde jaar ging voor Alex Schillings een droomwens in vervulling door de uitvoering van enkele delen uit de bekende "Schilderijen tentoonstelling" van de Russische componist Modeste

Moussorgski.

Ook buiten het musiceren was men weer op velerlei gebieden actief. De 'Gouden sleutellootij' met als eerste prijs een schitterende auto bracht maar liefst veertigduizend gulden op. Een geweldige financiële ondersteuning voor de vereniging mogelijk gemaakt door de verkoop van loten door eigen leden.

In maart 1989 kwam een eervolle muzikale uitnodiging van de Rotterdamse Kunststichting. In de grote concertzaal van 'De Doelen', één der Nederlandse beste concertpodia, mocht St. Jozef o.l.v. Alex Schillings het matinee verzorgen.

Een internationaal succes was de uitnodiging van de 'Musikzug der Freiwilligen Feuerwehr Iseringhausen Deutschland' om op 26 mei een gala-concert te verzorgen. De weergave van dit concert werd in de plaatselijke dagbladen omschreven als 'Spitzenklasse' en 'ein musikalischer Leckerbissen'.

EERSTE CD

Met de bekende muziekuitgever Jan Molenaar uit Wormerveer werd een produktiesamenwerking gesloten voor de opname van een cd met als titel 'Festival à Kerkrade'. De eerste opnamesessie met muziekwerken uitgegeven door Jan Molenaar vond plaats op 18 en 19 november 1989. De tweede was gepland op 17 en 18 maart 1990. De eerste compact-disc van de vereniging kon met trots tijdens het Oranjeconcert in april gepresenteerd worden met als eigen solisten Huub Hellenbrand op klarinet in het 'Concertino' van Carl Maria von Weber en Henk Haan in de Nederlandse première van 'Concertino for Trumpet and Band' van M.J. van Appledorn. De carnaval van dat jaar kreeg voor de harmonie een bijzondere betekenis door de uitverkiezing van het commissielid Jos Bellen tot stadsprins van Kerkrade. Op 25 maart 1990 vierde pastoor Wiertz zijn 40-jarig priesterfeest. Het Concertante ensemble van onze vereniging zette, samen met de Kaalheidse koren, deze gebeurtenis luister bij door de uitvoering van de "Messe in C" van Anton Bruckner.

Op 23 mei 1990 vertrok de vereniging met 165 personen voor een concertreis naar Mistelbach in Oostenrijk. De pas verschenen cd 'Festival à Kerkrade' vormde een prachtig visitekaartje voor deze tournee. Een hartverwarmende ontvangst door 'president' Stangl van de gastgever beloofde veel goeds voor de komende dagen. Onder zijn leiding werd een bezoek gebracht aan het kasteel Schönbrunn in Wenen. Het galaconcert in de fraaie maar overvolle concerthal van de stad was die zaterdagavond een van de hoogtepunten. Huub Hellenbrand trad als solist op in het 'Concertino' van Weber en een mars als toegift moest enkele keren worden herhaald. Op zondag werd de H.Mis in de Pfarkirche van Mistelbach opgeluisterd met o.a. een indrukwekkende uitvoering van 'Elsa's Procession' uit Lohengrin van Wagner. Menige toehoorder moest aan het slot een traantje wegpikken. Een oud vrouwtje gaf als commentaar: "...wat mooi dat God zo iets geschapen heeft...."

Voldaan en leuke ervaringen rijker werd met een bezoek aan "Stift Melk" en een mooie tocht door de Wachau de terugreis aanvaard.

Dat niet alles over rozen gaat blijkt wel uit het feit dat de vereniging op 16 juli 1990 het gemeenschapshuis 'de Jreëts' verlaat en ontruimt van verenigingseigendommen. Het 'voorlopig' onderkomen werd gevonden in de aula van 'het Vormingscentrum' gelegen aan de Berthradisstraat (in 1997 nieuwbouw Grasweide). Bijna 5 jaar zou dit verlaten schoolgebouw een gezellig onderkomen bieden met als energieke beheerders Mia en Teun Vreuls. Verwoede pogingen om een gedeelte van het gebouw te verwerven als 'eigen home' konden om financiële redenen niet verwezenlijkt worden. In juli 1993 ging de vereniging terug naar 'de Jreëts'.

Na het succesvol slagen als Hafa-dirigent aan het Conservatorium in Maastricht, beloofde de vereniging trompettist Henk Haan in de benoeming van 2

e

dirigent.

CONCERTAFDELING

Voor het eerst in de geschiedenis van het WMC was er een Kerkraadse deelname. Ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van de Stichting Wereld Muziekconcoers Kerkrade was er op 17 november een wedstrijd georganiseerd in de concertafdeling. Een gewaagde deelname onzerzijds in een internationaal gezelschap van hoogstaande harmonieorkesten. Het succes was grandioos. Met 343 punten (predikaat B) werd de muzikale prestatie beloond, met de uitvoering van de werken "Concertino for soprane saxophone and Band" van Bernard van Beurden met als solist Roy Hovens. Verder "Concierto Mediterraneo" van de Spaanse componist Augustin Bertomeo. Het hoogtepunt van deze avond lag in de sprankelende en zeer karakteristieke uitvoering van de "Schilderijen tentoonstelling" van Modeste Moussorgsk. Een droomwens van de dirigent ging hiermee in vervulling en het ovationele applaus van de volle Rodahal overtroefde zelfs de laatste klanken van de "Grote Poort van Kiev".

Op 20 maart 1993 kreeg onze vereniging een forse dreun door het droevige bericht over het plotselinge overlijden van ons lid Teun Vreuls. Een sombere dag voor de vereniging, want Teun was een groot verenigingsmens die met veel zorgzaamheid en toewijding invulling gaf aan zijn 40-jarig lidmaatschap. Op 24 maart nam de vereniging muzikaal afscheid van dit voorbeeldig lid.

Op 8 april 1993 herdacht de vereniging het feit dat ze 70 jaar geleden werd opgericht als "Kerkelijke fanfare St. Jozef".Tijdens een speciaal gehouden feestvergadering werd onder meer de "Club van 100" in het leven geroepen. Het orkest is in die 70 jaar uitgegroeid tot een harmonieorkest van bijna 90 leden. Een ongekende weelde voor dirigent Schillings die met veel elan het orkest laat musiceren.

De viering van het patroonsfeest stond in het teken van het 70-jarig bestaansfeest. Op vrijdag 14 mei 1995 werd het feest ingezet met een 'feestconcert" door 2 toporkesten uit de HAFWA-wereld. De koninklijke harmonie "Lentekrans: uit Linne en de Koninklijke harmonie Ste. Cécile Eysden. Een kleine bezetting uit onze eigen harmonie begeleidde de Amerikaanse fagottist David Rachor in het fagotconcert van Bernard van Beurden.

De feestmis en receptie op zondag 16 mei was niet alleen voor genoemde jubilarissen, maar

ook voor vooritter Jo Bonnema, die 45 jaar musiceren herdacht. De feestvreugde werd nog verhoogd, omdat 2 burgemeesters aanwezig waren om twee mensen te onderscheiden. Burgemeester Janssen van Landgraaf mocht onze voorzitter de koninklijke onderscheiding in zilver, verbonden aan de orde van Oranje Nassau uitreiken. Ook aan secretaris Mathieu van den Tillaard werd de Koninklijke onderscheiding in Zilver uitgereikt door Kerkraads burgervader Mans.

Vermeldenswaardig is wel dat de vereniging in dit jaar maar liefst 4 bruiloften binnen de vereniging heeft. Op 15 april bij Martin en Anita Vaessen, op 27 mei bij Ralph en Monique Niesters, op 13 augustus bij Huub en Francien Hellenbrand en op 29 oktober bij Sierk en Olga Bonnema.

Op zaterdag 22 januari 1994 vertrok het orkest richting Delft voor de eerste "screentest" op uitnodiging van het ZDF voor de T.V. Live-uitzending "Freie Fahrt durch Europa". Zondag 23 januari 1994 om klokslag 12.00 uur marcheerde het orkest het marktplein op. De thuis gebleven aanhang kon dit via hun eigen T.V. volgen.

Dat vreugde en verdriet binnen de vereniging kort bijeen liggen, blijkt wel uit het afscheid nemen van twee steunpilaren van de vereniging. Op 9 maart 1994 nam de vereniging waardig afscheid van haar 'nestor' Frans van den Tillaard en op 2 april 1994 van oud-penningmeester Jan Dirven.

Op 8 juni 1996 werd op de Vroenhof in Eijsden de uitvoering van de bekende "Ouverture 1812" van Tsjaikowski ten gehore gebracht. Deze mega-uitvoering m.m.v. het Brunssums mannenkoor o.l.v. Ger Withag en de schutterij van Noorbeek voor het afschieten van de kanonschoten, werd herhaald op zondag 10 juli op het Vrijthof in Maastricht en op zondag 18 en 25 september respectievelijk in Brunssum en op de markt in Kerkrade.

Het succesvolle 1994 werd afgesloten met een droevige gebeurtenis. Op de vooravond van kerstmis moest de vereniging afscheid nemen van Jo Sterk, slechts 48 jaar oud.

Na een lange en soms turbulente voorbereiding van een jaar vol concerten en 'try-outs' in Eijsden, Kerkrade, Tilburg, Welten en Lanaken vond op zondag 26 november 1995 de generale repetitie voor de concoursdeelnamen plaats. Een redelijk aantal toehoorders kon op deze zondagmiddag in het Wijngrachttheater konden reeds een voorproefje krijgen van de sfeervolle en indrukwekkende uitvoering van "Chant de la Forêt" van Ida Gotkovski.

De concoursdeelnamen tijdens de "Open Nederlandse Kampioenschappen op zaterdag 2 december 1995 leek op een dramatisch schouwspel in de presentatie van Kerkraads enige concertafdelingsorkest. Bijna een uur later dan gepland (om 10.45 uur) mocht het orkest het podium betreden om haar werken te laten horen en beoordelen. De 's middags met veel moeite door enkele leden geïnstalleerde pepiterverlichting was door het Frysk Fanfareorkest verwijderd. Om aan de uitvoering van "Chant de la Forêt" de nodige sfeer te verlenen was deze verlichting onontbeerlijk.

Door het orkest o.l.v. Alex Schillings en met vocale ondersteuning van het uitmuntende koor

Studium Chorale o.l.v. Erik Hermans werd met de indrukwekkende uitvoering van “Chant de la Foret” een grandioos resultaat neergezet. Het verplichte werk “Armeense Rapsodie nr. 1” van Ed de Boer werd volgens de jury het beste geïnterpreteerd. De uitvoering werd besloten met de 5-delige “Danssuite” van Bela Bartok. Het resultaat van deze concertuitvoering werd met maar liefst 348½ punten beloond. De vreugde op het podium was ongekend groot. Tijdens de ontvangst op het stadhuis op 9 december sprak burgemeester Thijs Wöltgens de lovende woorden: “De gehele gemeenschap Kerkrade moet trots op jullie zijn!” Zondag 10 december werd de hulde voortgezet met een prachtige receptie in “Party-centrum de Jreëts”.

Van de vreugde rondom deze prachtige concoursdeelname heeft penningmeester Theo Arets niet lang kunnen genieten. Kort na de receptie werd hij getroffen door een beroerte en op 12 december 1995 overleed hij. Op de voorlaatste dag van het jaar begeleidde de vereniging Hubert Hamers naar zijn laatste rustplaats. Ons oudste lid was op tweede kerstdag overleden